

L'HOME I ELS SEUS AMICS

Enric Francés Deulofeu

Amb independència de la gran estima que tenim per l'obra d'en Pau Roig Estradé (ja millor comentada per els seus crítics d'art), pensem que també seria bo dedicar-li un espai sobre la seva personalitat, sobre els seus grans valors humans; sobre els seus millors amics.

Sens dubte, un dels millors amics d'en Pau Roig fou en Joan Orriols Carbonell. Aquest (una de les millors plomes vilanovines dels últims anys), amb motiu de presentar una exposició del pintor d'ara farà uns trenta anys, el definia així:

"És un home equilibrat, senzill, humil. ordenat, treballador, pacient i honrat. Vull dir -afegia en Joan- que reuneix totes les qualitats envejables que pot tenir una persona. I com que, naturalment, ningú és perfecte, és també un home tossut, tancat, esquerp, vull dir que també té aquells petits defectes que molts voldríem posseir per no tenir-ne de més grans. I encara, sense saber si incloure-ho entre les virtuts o els defectes, perquè segons les circumstàncies pot ser una cosa o altra, el nostre amic és també un home tímid".

Anant enrera, als anys vint, al col·legi de la Rambla, en l'època en què Pau Roig comença a dibuixar sense parar, el pintor faria pinya amb Pere Serra i Briones qui il·lustraria els seus primers contes, encara improvisats en les llibretes escolars. I amb un altre futur artista vilanoví, Salvador Mestre. Fou l'època en què, a la vegada que se li despertava la seva vena artística, també es perfilava la seva personalitat: reservada i tímida. Possiblement accentuada per causa de la seva situació d'orfe de pare i mare des de molt jove.

Més endavant, seria un deixeble i amic de Joaquim Mir en l'escola impressionista, diem que a l'aire lliure, i d'Alexandre de Cabanyes en l'Escola d'Arts i Oficis. Més tard intimaria amb Enric-C. Ricart de qui seguiria escolta i consells fins la mort del xilografista el 1960. Pau Roig demostrà ser un gran deixeble de Joaquim Mir, en l'art de la paleta. Però, en allò que jo qualifico com *l'assignatura de la vida*, Pau Roig assimilà la praxis de la humilitat d'Alexandre de Cabanyes i d'Enric-C. Ricart; aquells dos grans homes que sabien que augmentant, dia a dia, en saviesa s'adquireix més consciència de les limitacions humanes. Al contrari dels ignorants que creient-se posseïdors de la veritat, es mostren cada dia més pedants i orgullosos.

Els meus contactes amb Pau Roig vingueren a l'època que jo tenia responsabilitats en el "Diari de Vilanova" (aleshores "Villanueva y Geltrú"). Fou a través dels amics comuns que teníem en el Foment Vilanoví, més concretament en la penya que denominàvem la *Taula dels savis* (Magí Mestres, Antoni Anguera, Joan Orriols, Joan Casals, Roig Monterde, Rius Vila, Puig Almirall, etc.), d'on sorgiren moltes iniciatives vilanovines: el trasllat de les restes del poeta Manuel de Cabanyes, la recuperació del carnaval, del ball de diables, el "Llibre dels Gegants", o l'Àngel del

Reembres, núm.6. Any 1994. Pàgs. 17-18.

Campanar. Aquesta última iniciativa, actualment en fase de realització gràcies al Centre Aeri de Vilanova. Tenim que agrair a aquella penya que en temps no fàcils, feren primar el seu amor per Vilanova i no regatejaren la seva col·laboració a l'únic periòdic que tenien aleshores. Pau Roig ho feu amb varis dibuixos i dos capçaleres.

Un dels últims contactes directes que vaig tenir amb en Pau Roig, fou als anys 70, amb motiu d'un reportatge que sobre ell vaig publicar a les pàgines en color de "La Vanguardia". En aquella ocasió em donà a conèixer la correspondència que, durant la guerra civil espanyola, tingué amb en Joaquim Mir i en la que el gran pintor impressionista encoratjava a en Pau Roig a que, en el front, no deixés de pintar. És una prova de l'estima i de la diferència de caràcters entre els dos artistes. Deia en Mir:

"Et troba molt enyoradís, cosa que et fa més mal que bé; creu-me, tira tota cosa massa afectiva i agafa el llapis i els pinzells i apreta fort. Ja hi tornaràs als plans i corriols de Vilanova; engresca't amb aquests erms i aspreses que la sort t'ha deparat (es referia a l'Alcàrria); ja veuràs com algun dia miraràs amb ver amor les obres fetes en dies de dolor... amb això vull dir que has de treballar sigui com sigui".

I en una altra carta, Mir insistia:

"Fora mandra; carbó te'l pots fabricar o fer enviar, si vols te n'enviaré; paperam per tot arreu n'hi ha; fum d'estampa, aigua, tinta, llapis plom, parís, llapis de color. Res, treu-te els mals humors de la pólvora i engega bons jocs de colors... El temps meravellós i preciós, no s'ha de perdre amb l'esquena encastada en el rocam; l'esperit s'ha d'eleva més alt que els aeroplans, més altes són les ales de l'esperit. No facis cas de res i treballa, que el treball és la salvació del món i la pau".

I Pau Roig superaria les instruccions dels seus mestres...

